

tillige var ledet til Forandringen af den Omstændighed, at „den tydske Straffelov af 20de Juni 1872 havde affkaffet legemlig Straf.“ Det er nu indenfor en vis Begrænsning en Misforstaaelse; thi den legemlige Straf var affkaffet i Preussen ved allerhøieste Patent af 6te Mai 1848 og kunde kun disciplinært anvendes overfor Menige, som vare nedsatte i anden Klasse, og for disse kunde man kun idømme højst 30 Krottingslag. Desuden kunde man straffe dem, som vare henfattede til en Arbeidsafdeling — i Preussen formerer man nemlig Arbeidsafdelinger, det er de af dem, der før Børnepligtens Indtrædelse have været underkastede vanærende Straffe, altsaa af de samme, der hos os paa Grund af udfaaet Straf-arbejde ikke maa komme i Seledet — med 40 Krottingslag. Man vil altsaa se, at man allerede i 1848 i Preussen har gjort et langt Skridt i Retning af Affkaffelsen af Legemsstraf, som vi nu først gjøre her. Naar det endvidere hedder, at man har affkaffet Krumflutningsstraffen i Preussen, saa skal jeg dertil bemærke, at man langt tilbage i Tiden ikke har havt den der og, altsaa havde let ved at affkaffe den. Men jeg spørger nu, naar man havde den tydske Straffelov, og man stod overfor en Reform som denne — jeg indrømmer, at Henvisningen kunde have sin Berettigelse —, kunde der da ikke være Anledning til ved Revisionen af vore Straffebestemmelser at bruge den preussiske Lov som Forbillede og se efter, om det ikke paa enkelte Punkter kunde være ønskeligt at gjøre Forandringer efter dette i enhver Henseende fortræffelige Værk, saa meget mere som det i Virkeligheden er bygget paa Humanitet og langt fra fastholder det Overmaal af Dødsstraf, som vi have i Udskæft. Den preussiske Lov har slet ingen Dødsstraf for militære Forbrydelser i Fredstiden, men jeg tilstaar paa den anden Side, at, naar den preussiske Lov fastsætter Dødsstraf under Krigsforhold, saa bliver den ogsaa erefteret. Vore Erfaringer gaa i den modsatte Retning. Det er jo i frisk Erindring endnu fra 1864, hvorledes man paa-greb Desertører, slæbte dem omkring i Bænker for til sidst at lade dem løbe uden at blive straffede. Det har altsaa ikke Stort at betyde at fastsætte Dødsstraf, naar man ikke har i Sinde at ereftere den. Jeg skal ikke forbyde mig i en Sammenligning mellem den preussiske Straffelov og dette Udskæft, hvad ganske vist kunde have sin Betydning, men jeg skal nævne enkelte Ting for at vise Forskjellen. Den preussiske Straffelov kjender saaledes ikke til Embedsfortabelse og Bestillingsfortabelse — den kalder naturligvis Bestillingsfortabelse Degradation, hvad dette Udskæft ikke gjør — som særlig Straf. Den kjender kun disse to Ting i Forbindelse med Straf, der er ikkjendt for Forbrydelser, saa at det altsaa ikke kan anvendes som en selvstændig Straf. Den preussiske Straffelov har heller ikke anset det for rigtigt at affkaffe Nedsettelsen i de Meniges 2den Klasse. Det

ærede Medlem (Boffen), der havde Ordet før, omtalte det, og jeg skal knytte nogle yderligere Bemærkninger til, hvad han yttrede. Naar man siger i Bemærkningerne, at man ikke ad Erfaringens Vej kan vide noget som helst om, hvad en saadan Straf vil resultere, naar den ikke staar i Forbindelse med Byggestraffen, tror jeg, at det er en fuldstændig Misforstaaelse, thi Erfaring har man i den Retning. Der er ikke eet, men Masser af Tilfælde, hvor man ved Krigsrettsdom har anvendt Nedsettelse i de Meniges 2den Klasse uden at have havt til Hensigt at ville give et eneste Krottingslag; og mange Menneker ere reddede gennem den Omstændighed alene, at de kom i de Meniges 2den Klasse. Og naar man spørger, om man ikke har havt noget synligt Legn paa, hvad Virkning Nedsettelsen i de Meniges 2den Klasse gjorde, saa vil jeg spørge de Herrer, om de aldrig have set, at en saadan Mands Hue antager alle mulige Former for at undgaa, at Nogen skal se dette Skilt, som ikke maa vende op: den sorte Kofarve. Jeg tror, at det er en Straf, der søles. Man kan beklage, at man er nødt til at anvende saadanne Midler, men de Herrer maa erindre, at, vil man affkaffe Legemsstraffe, maa man i Stedet for sætte virksomme Straffe, der søles af de Paagældende. Den preussiske Lov har dernæst det Fortrin, at den er affattet klart og koncist. Det kan jeg ikke sige, at Tilfældet er med den foreliggende, og det forekommer mig, at man ved Affattelsen har glemt et Hensyn, nemlig Hensynet til, hvem det, er der skal bruge den. De, der skulle bruge den, ere de militære Personer, der blive kommanderede til at tage Sæde i Krigsretten som Dommere. Men de ere alle sammen Mænd uden juridisk Jordanelse, og derfor maa man sørge for at tilveiebringe en Lov, som den almindelige Mand er i Stand til at kunne forstaa. Jeg forlanger ikke, at der skulde tilveiebringes en Lov, som ikke gjør Fortolkning nødvendig; men jeg mener, at man bør stræbe efter saa megen Klarhed som muligt, ellers røkker man ved den Selvstændighed, som Dommene skulle have, og det er dobbelt farligt at røkke ved de militære Dommers Selvstændighed, fordi de, før de dømme, maa aflægge Ed paa at ville dømme strengt efter Hans Majestæt Kongens Love og Anordninger. Skal det have nogen Betydning, maa de ogsaa have Evne til at sætte sig ind i den Lov, efter hvilken de skulle dømme. Gaar man den modsatte Vej, frister man let Dommene til at blive et blot og bart Ekko af Auditørens Indstilling, og medens det, hvor det gjælder om Anvendelsen af den borgerlige Straffelov, er uden Fare, — thi der har Auditøren en Praxis at støtte sig til —, vil det være en stor Fare, hvor det gjælder Paatale af militære Forseelser, thi den, som ikke har været i Seledet, vil sjældent forstaa, hvad det gjælder om i det Tilfælde. Det er ikke